

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové, soudce JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a soudce Mgr. Petra Šebka, v právní věci žalobce **R. B.**, zastoupeného Mgr. D. J., obecnou zmocněnkyní, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj**, se sídlem náměstí Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního úřadu v Hodoníně ze dne 20. 12. 2012, č. j. 184385/12/309911708628,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 11. 3. 2013 (dána k poštovní přepravě dne 8. 3. 2013) domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Finančního úřadu v Hodoníně (dále jen „správce daně“) ze dne 20. 12. 2012, č. j. 184385/12/309911708628 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prominutí příslušenství daně vázícího se k daňovým povinnostem na dani spotřební

z vína za měsíční zdaňovací období, a to od června roku 1994 až do června roku 2001 včetně. Žalobou se domáhá také uhrazení nákladů soudního řízení.

[2] S účinností od 1. 1. 2013 došlo zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů a vyhlášky Ministerstva financí č. 48/2012 Sb., o územních pracovištích finančních úřadů, která se nenacházejí v jejich sídlech, ke změně organizační struktury správních orgánů pro výkon správy daní tak, že byly zřízeny finanční úřady s působností na území vyššího územního samosprávného celku, jehož název je součástí názvu příslušného finančního úřadu, proto je tedy žalovaným v řešeném případě Finanční úřad pro Jihomoravský kraj.

[3] Žádost o prominutí příslušenství daně byla doručena správci daně dne 31. 12. 2010. Dne 25. 5. 2011 byla předmětná žádost rozhodnutím správce daně, č. j. 116559/11/309911708628, zamítnuta. Toto rozhodnutí bylo rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2012, č. j. 31Af 111/2011-46, zrušeno. Napadené rozhodnutí v nyní řešené kauze je tedy již druhým rozhodnutím ve věci samé, a správce daně byl tedy vázán právními názory zdejšího soudu ve výše uvedeném rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

[4] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné pro jeho nepřezkoumatelnost a dále z důvodu absence základních náležitostí rozhodnutí, zejména ve výrokové části a dále v části odůvodnění a vymezil okruh 4 níže uvedených žalobních námitek.

[5] Nesprávné poučení o odvolání – žalobce má za to, že žalovaný jej nesprávně poučil o nemožnosti užití odvolání a má za to, že v souladu s v žalobě citovanou judikaturou bylo povinností žalovaného proti napadenému rozhodnutí připustit užití řádného opravného prostředku.

[6] Nepřezkoumatelnost výroku napadeného rozhodnutí – žalobce žádal prominout veškeré sdělené i nesdělené příslušenství daně za zdaňovací období od června 1994 do června 2001, ale ve výroku žalovaného rozhodnutí jsou taxativně žalovaným uvedená rozhodnutí, která zamítl, ovšem tato rozhodnutí nejsou všemi rozhodnutími, o jejichž prominutí žalobce žádal. Tedy tento výrok nemá oporu ve skutkovém stavu, což žalobce příkladmo uvádí na rozhodnutí správce daně ze dne 1. 3. 1995, č. j. FÚ-4276/230/95-Kub a navazujícího exekučního příkazu ze dne 5. 4. 1996, č. j. FÚ-8238/96-940 Tre-SD/2 na částku 4.107.969 Kč, ze kterého jednoznačně vyplývá, že žalobci bylo sděleno penále ve výši 818.321 Kč za období od 17. 8. 1994 do 28. 2. 1995 a exekuční náklady ve výši 80.548 Kč, což žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nezohlednil.

[7] Věcná nepříslušnost správce daně – vzhledem k druhé žalobní námitce namítá žalobce i věcnou nepříslušnost správce daně za stavu, kdy správce daně byl oprávněn rozhodovat o prominutí příslušenství k dani pouze o žádosti nepřesahující 600.000 Kč. Za daných okolností je k vydání rozhodnutí příslušené Ministerstvo financí.

[8] Nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí – žalobce napadá, že použitá správní úvaha je zcela nedostatečná a nemá oporu ve skutkovém stavu. Žalobce namítá, že není ani zřejmé, ze které předchozí žádosti žalobce o prominutí daně žalovaný vycházel, pouze odkazuje na své rozhodnutí o prominutí z 19. 1. 2005, aniž by odkázal jaký důvod z žádosti, o které rozhodoval v roce 2005, přiřadil k důvodu uplatňovanému v žádosti z roku 2010, jak v napadeném rozhodnutí posuzoval procentuální částku prominutí, jaké důvody posuzoval, které přijal, které odmítl apod. V případě napadeného rozhodnutí došlo nejen ke zneužití správního uvážení v daném případě, ale i v řízení předcházejícím. Žalovaný při svém rozhodnutí nerespektoval ani pro něj závazný Pokyn řady DS, č. j. 43/95 879/2009, ani Pokyn DS č. 159/2007, č. j. 43/33897/2007-431, ani Pokyn č. D-330, č. j. 43/85 111/2009-431. K bodům 1-4 napadeného rozhodnutí pak žalobce uvádí, že tyto jsou nedostatečně odůvodněny a odporují skutkovému stavu, u bodu 5 absentuje uvedení výše daňové povinnosti, a odůvodnění k bodům 6-10 jsou pouze účelová, jelikož Pokyn DS stanoví u každého důvodu procentuální prominutí a vzhledem k tomu, že správce daně již při svém prvním rozhodnutí nepostupoval podle Pokynu DS a zkrátit tak žalobce na jeho právech, musí být odůvodnění i napadeného rozhodnutí považováno za nezákonné – nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[9] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 23. 4. 2013, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a odkázal především na napadené rozhodnutí. Zároveň žalovaný odmítl námitky žalobcem vznesené, podrobně se vyjádřil ke skutkovým zjištěním s tím, že respektoval pravidla stanovená v Pokynu Ministerstva financí č. D-330 ze dne 29. 10. 2009, č. j. 43/85 111/2009-431 (dále jen „Pokyn D-330“) i jemu předcházejících závazných pokynech – Metodických postupech pro vyřizování žádostí o prominutí daně a příslušenství daně – dovolal se judikatury Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že ve vyjádření k žalobě obhájil svůj názor, že v napadené věci postupoval v souladu se zákonem a k porušení subjektivních práv žalobce nedošlo. K žalobním námitkám uvedeným v bodech [6] a [7] pak zdůraznil, že uvedená částka 818.321 Kč je vypočteným penále, který však žalobci nikdy nebyl sdělen a předpis této částky v evidenci daní tak nikdy nebyl proveden. Rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 15. 4. 2004, č. j. 05/4 066/2004, byla prominuta doměřená spotřební daň z vína včetně příslušenství daně, a jelikož příslušenství daně sleduje osud daně, pak z tohoto důvodu bylo prominuto veškeré i nesdělené příslušenství daně za toto zdaňovací období. Proto se správce daně tímto namítaným zdaňovacím obdobím nezabýval a pouze konstatoval, že příslušenství daně nevzniklo. Z toho důvodu pak byl také věcně příslušný k projednání žádosti, jelikož příslušenství daně za jednotlivá zdaňovací období nepřesáhla částku 600.000 Kč. K ostatnímu pak žalovaný uvádí, že vždy důsledně vycházel ze zjištěného skutkového stavu a spisového materiálu, postupoval zcela v souladu se zákonem a dle pro něj závazných pokynů Ministerstva financí a neshledal v rámci svého správního uvážení důvody pro prominutí příslušenství daně a navrhuje tedy zamítnutí žaloby.

[10] Žalobce ve své replice, doručené zdejšímu soudu dne 20. 6. 2013, uvedl, že na žalobě i jednotlivých žalobních bodech nadále trvá. Stále zdůrazňuje, že tvrzení žalovaného jsou účelová a nemající oporu ve spisovém materiálu. Částka 818.321 Kč byla žalobcem uhrazena. Stále setrvává na svém názoru, že žalovaný nepostupoval dle Pokynů Ministerstva financí a

uvádí citaci z Pokynu D-330 k vazbě na skutkový stav v řešené kauze. Žalobce má k bodům 6-10 napadeného rozhodnutí za to, že mělo být prominuto ve výši 100 %. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu pak dodává, že mu mělo být z důvodu tvrdosti zákona příslušenství k dani prominuto, a že správní uvážení správce daně je v daném případě nedostatečně odůvodněné a zcela nepřezkoumatelné. Trvá na svém žalobním návrhu a zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[11] V den nařízeného jednání (dne 4. 3. 2015) byla zdejšímu soudu v 8:41 h. doručena elektronickou poštou plná moc žalobce udělená Mgr. Daně Janáčkové s tím, že zástupkyně žalobce současně požádala soud o odročení nařízeného soudního jednání z důvodu její akutní nemoci. Tuto svou nemoc nikterak ničím nedoložila (např. neschopenkou či jiným odborným lékařským vyjádřením). Vzhledem k tomu, že žalobce byl řádně předvolán a lhůta k přípravě na jednání zůstala zachována (předvolání doručeno žalobci dne 19. 2. 2015), postupoval soud v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“): „*Neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50.*“ a za užití ustanovení § 50 s.ř.s.: „*Z důležitých důvodů může být jednání odročeno. Soud může odročit jednání též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.*“ neshledal soud takové důležité důvody, aby bylo jednání odročeno a usnesením rozhodl, že bude jednáno v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupkyně. Žalovaný během nařízeného jednání setrval na svém procesním stanovisku.

[12] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[13] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

[14] Podstata věci je založena na zodpovězení otázky, zda správce daně postupoval při žádosti žalobce o prominutí předmětné daně v souladu se zákonem. Vzhledem k ustanovení § 264 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „DŘ“): „*Žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně, žádosti o prominutí daňového nedoplatku, žádosti o posečkání daně nebo její zaplacení ve splátkách, které byly podány podle dosavadních právních předpisů a které nebyly vyřízeny do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se posoudí podle podmínek obsažených v dosavadních právních předpisech.*“ a vzhledem k faktu, že žádost byla podána v době účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZSDP“), bylo třeba posoudit žalobcovu žádost dle ustanovení § 55a ZSDP, což také žalovaný učinil.

[15] K žalobní námitce uvedené v bodě [5] tohoto rozhodnutí, zdejší soud uvádí, že napadené rozhodnutí obsahuje poučení ve znění: „*Proti tomuto rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky.*“ Dle ustanovení § 55a odst. 4 ZSDP: „*Rozhodnutí o žádosti o prominutí daně nemusí obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí.*“ Díkce zákona je v daném případě zcela jednoznačná, nebyla stran opravných prostředků prolomena ani kasačním soudem (ohledně prolomení díkce stran odůvodnění viz dále v textu tohoto rozhodnutí), naopak jím byla potvrzena v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 AfS 44/2009-64 (publikováno ve Sbírce NSS pod č. 2249/2011 Sb.), podle kterého „*Ustanovení § 55a odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, podle něhož se proti rozhodnutí o žádosti o prominutí daně opravné prostředky nepřipouštějí, je třeba vykládat tak, že opravné prostředky nelze uplatnit jak proti rozhodnutí, kterým se žadateli promine daň či příslušenství daně zcela nebo zčásti, tak proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Obdobně nelze uplatnit opravný prostředek proti plošnému prominutí daně prostřednictvím tzv. generálního pardonu ministerstva financí.*“ a tak musí na základě výše uvedeného zdejší soud jednoznačně konstatovat, že poučení správce daně bylo zcela dostatečné a zákonné a uvedená žalobní námitka je tedy nedůvodná.

[16] Úvodem je dle krajského soudu uvést ustálenou judikaturu v řešené věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 AfS 15/2007-106: „(I.) *Ačkoliv zde není veřejné subjektivní právo daňového dlužníka na poskytnutí daňové úlevy ve formě „prominutí daně“, je rozhodnutí příslušného správce daně vydané podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, přezkoumatelné ve správním soudnictví.* (II.) *Správní soud pak při přezkoumávání takového rozhodnutí o prominutí daně, které vychází toliko ze správního uvážení rozhodujícího orgánu, zkoumá, zda bylo vydáno v řádném řízení vymezeném normami hmotného i procesního daňového práva s vyloučením případné svévole rozhodujícího orgánu.*“ Ústavní soud pak ve svém usnesení ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV.ÚS 2323/07 konstatoval, že „*Ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků upravující prominutí daně či jejího příslušenství je právní normou, která zahrnuje kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení; neurčitý právní pojem, zde představovaný „důvody nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů“ (jako předpoklad prominutí daně) a „důvodem odstranění tvrdosti“ (jako další možný předpoklad prominutí příslušenství daně) nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na posouzení v každém jednotlivém případě. Zákonodárce takto vytvořil prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého právního pojmu či nikoli, přičemž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek; je pak na uvážení správního orgánu - ve stanovených mezích - takový následek určit, jmenovitě rozhodnout, zda žádosti daňového dlužníka vyhovět a daň či její příslušenství prominout či nikoli.*“ Je třeba také dle zdejšího soudu vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 AfS 51/2010-107, ve kterém kasační soud konstatoval: „*Dle § 55a odst. 1 daňového řádu může ministerstvo daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení. Dle odst. 2 citovaného ustanovení může ministerstvo obecně závazným právním předpisem zmocnit k provádění tohoto svého oprávnění správce daně. V tomto zmocnění vymezí bližší podmínky, zejména okruh důvodů a výši daně, která z těchto důvodů může být posouzena a prominuta. Na základě zákonného*

zmocnění ministerstvo financí vyhláškou č. 299/1993 Sb. ze dne 1. prosince 1993 zmocnilo územní finanční orgány k promíjení příslušenství daně. Ve smyslu § 1 odst. 1 citované vyhlášky může finanční úřad k zamezení nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů nebo tvrdosti zcela nebo částečně prominout příslušenství daně podle daňových zákonů, s výjimkou exekučních nákladů, a to maximálně do výše 600 000 Kč v běžném kalendářním roce u jednoho daňového dlužníka a jedné daně.“

[17] Dle § 55a odst. 4 ZSDP nemusí rozhodnutí o žádosti o prominutí daně obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí, nicméně kasační soud ve svém již jednou citovaném rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 Afs 44/2009-64 (publikováno ve Sbírce NSS pod č. 2249/2011 Sb.) uvedl, že „pokud rozhodnutí o prominutí daně dle § 55a daňového řádu podléhá soudnímu přezkumu, musí mít soud možnost přezkoumat, z jakých důvodů tak správce daně učinil. S ohledem na potřebu odstranit pochybnosti o dostatečně spolehlivě zabezpečené objektivitě a transparentnosti při rozhodování o prominutí daně je nutné v rozhodnutí o prominutí uvádět též odůvodnění, přestože to zákonná úprava nestanoví.“ Nejvyšší správní soud je toho názoru, že pokud správce daně dospěje k závěru, že nastaly podmínky pro prominutí příslušenství daně, měl by se rovněž vyjádřit i k důvodu, pro který penále prominul v konkrétní výši. Z citovaného je zcela zřejmé, že účelem tohoto postupu je zavést do praxe Ministerstva financí a územních finančních orgánů větší transparentnost rozhodování kompetentních orgánů o žádosti o prominutí příslušenství daně, jejíž zárukou je odůvodnění těchto rozhodnutí, resp. odůvodnění aplikovaného správního uvážení příslušných orgánů při jejich rozhodovací činnosti, přestože z dikce zákona taková povinnost nevyplyvá.

[18] Ve světle výše uvedených závěrů je dle právního názoru zdejšího soudu finanční úřad (případně ministerstvo) povinen v rozhodnutí o prominutí daně vymezit předmět řízení, a pokud se jedná o prominutí příslušenství, je třeba trvat na tom, aby finanční úřad specifikoval daň, s níž se žadatel dostal do prodlení, přičemž součástí identifikace daně musí být zdaňovací období, za něž byla daň stanovena a závěry správce daně (a zejména jeho správní úvaha stran důvodů odstranění tvrdosti zákona) pak musí být také řádně odůvodněny tak, aby byly přezkoumatelné ve správním soudnictví. Přesně v těchto intencích citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu postupoval krajský soud v tomto řízení.

[19] K nepřezkoumatelnosti výroku napadeného rozhodnutí (námitka uvedená v bodě [6] tohoto rozhodnutí) zdejší soud shledává, že z výroku napadeného rozhodnutí je zcela seznatelné, o jakou žádost žalobce se v projednávané věci jednalo, o prominutí příslušenství které daně a vázícího se ke kterým daňovým povinnostem bylo rozhodnuto a poté je jednoznačně určeno, jak správce daně rozhodl pro jednotlivá zdaňovací období, u kterých je jednoznačně a zcela přezkoumatelně uvedeno, jakým platebním výměrem bylo sděleno příslušenství k dani, případně jakým předcházejícím rozhodnutím již bylo toto příslušenství daně částečně prominuto. To, že správce daně souhrnně konstatoval, že pro určitá zdaňovací období nevznikla žalobci (daňovému subjektu) povinnost uhradit penále, a proto o vyjmenovaných zdaňovacích obdobích nebylo rozhodováno, lze hodnotit jako zcela zákonný postup přezkoumatelně vypořádávající žádost žalobce, jelikož by bylo zcela nevhodné a ostatně i neúčelné, kdyby správce daně naprosto stejný výrok (o neexistenci povinnosti uhradit penále a tedy nemožnosti rozhodnout) pouze kopíroval a opakoval pro jednotlivá

zdaňovací období. Stejně tak lze hodnotit výrok napadeného rozhodnutí, že jiné příslušenství daně v předmětných zdaňovacích obdobích žalobci nevzniklo, a proto o nich nebylo rozhodováno, z naprosto stejných důvodů, jak jsou popsány výše. Krajský soud pak konstatuje, že všechny tyto závěry správce daně mají jednoznačnou oporu v předloženém spisovém materiálu. Jinými slovy řečeno: z výroku napadeného rozhodnutí je zcela patrné, o čem a jak správce daně rozhodl a v tomto ohledu je třeba samotný výrok napadeného rozhodnutí považovat za naprosto přezkoumatelný.

[20] K žalobní námitce, že žalovaný nezohlednil v napadeném rozhodnutí penále ve výši 818.321 Kč za období od 17. 8. 1994 do 28. 2. 1995 a exekuční náklady ve výši 80.548 Kč, zdejší soud shledává následující. Z předložené spisové dokumentace sice prokazatelně vyplývá, že na základě platebního výměru ze dne 1. 3. 1995, Příloha k č. j. FÚ 4276/230/95-Kub, bylo sděleno žalobci penále ve výši 818.321 Kč, nicméně rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 15. 4. 2004, č. j. 05/4 066/2004, byla žalobci daň vyměřená správcem daně dodatečným platebním výměrem ze dne 1. 8. 1994, č. j. FÚ 9511/230/94-Kub, ve výši 3.209.100 Kč a příslušenství daně (č. j. FÚ 9512/230-94-Kub) ve výše uvedené sporné výši prominuta. Dle ustanovení § 58 věta druhá ZSDP: „*Příslušenství daně, s výjimkou pokut, sleduje osud daně, nestanoví-li správce daně svým rozhodnutím jinak.*“ V daném rozhodnutí Ministerstva financí nebylo rozhodnuto jinak a je tedy zřejmé, že veškeré příslušenství k daně dani bylo taktéž prominuto. Jinými slovy řečeno: účinností výše citovaného rozhodnutí Ministerstva financí o prominutí daně bylo prominuto také veškeré příslušenství k dani za rozhodné období a správce daně zcela správně rozhodl v napadeném rozhodnutí tak, že ve sporném zdaňovacím období nevznikla žalobci povinnost uhradit penále, a proto o těchto zdaňovacích obdobích nerozhodl a ani rozhodnout nemohl. Žalobní námitka uvedená v bodě [6] tohoto rozhodnutí je tedy nedůvodná a s ní také žalobní námitka uvedená v bodě [7] tohoto rozhodnutí, jelikož ze všech okolností a skutečností v řešené kauze je zřejmé, že v žádném zdaňovacím období nepřekročilo příslušenství daně částku 600.000 Kč, a tedy, že věcně příslušný v řešené kauze byl skutečně Finanční úřad v Hodoníně, nikoliv Ministerstvo financí, jak uvádí žalobce – žalobní námitka je tedy nedůvodná. Krajský soud nadto dodává, že jestliže žalobce skutečně uhradil správci daně penále ve výši 818.321 Kč, jak sám tvrdí, je tato platba samozřejmě evidována na daňovém účtu žalobce a může s ní být nadále pracováno jako s přeplatkem dle příslušných ustanovení daňových předpisů – toto však není předmětem tohoto soudního řízení (posouzení zákonnosti rozhodnutí o prominutí příslušenství daně) a soud tuto skutečnost (deklarované uhrazení penále) nemohl v dané věci vzít v potaz.

[21] Stran vypořádání žalobní námitky uvedené v bodě [8] tohoto rozhodnutí týkající se nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel soud jak z judikatury kasačního i Ústavního soudu citované výše, tak také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2011, č. j. 8 Afs 10/2011-85, ze kterého vyplývá, že: „*Problematika prominutí daně je otázkou nikoli procesního přezkumu pravomocného daňového rozhodnutí, ale již přímým zásahem do předtím stanovené daňové povinnosti. V případě prominutí daně není předmětem posouzení rozpor s právními předpisy či podstatné vady řízení, ale musí existovat nesrovnalosti, které vyplývají z uplatňování daňových předpisů, tedy okolnosti mající svůj původ spíše než v činnosti daňových orgánů v obsahu daňových právních předpisů. Případné prominutí příslušenství daně podle § 55a odst. 1 ZSDP by pak mělo zajistit, že v případě, kdy to sociální či ekonomická situace daňového dlužníka objektivně vyžaduje, nebo kdy je to z*

jiných legitimních důvodů na místě, bude sankce v jeho konkrétním případě přiměřeně snížena či zcela eliminována nebo že mu budou alespoň ulehčeny časové podmínky jejího uhrazení. Jakkoli na tyto úlevy není dán právní nárok, plyne ze zásad zákazu libovůle a předvídatelnosti rozhodování správních orgánů požadavek jednotného a racionálního rozhodování v těchto případech tak, aby nedocházelo k bezdůvodnému zvýhodňování či naopak znevýhodňování daňových subjektů (rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2008, čj. 2 Afs 97/2008-54). Je to právě soudní přezkum zákonnosti takových rozhodnutí, který může dodržení těchto požadavků zajistit. Je pak zcela na místě, aby soud mohl v těchto případech přezkoumat, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení a zda jeho rozhodnutí v sobě nenese znaky libovůle.“

[22] Krajský soud tedy zkoumal zákonnost odůvodnění napadeného rozhodnutí zejména s ohledem na výše citované závěry kasačního soudu a zdůrazňuje, že jeho úkolem je posouzení toliko toho, zda správce daně nepřekročil meze svého správního uvážení a jestli nejednal svévolně. Jak vyplývá z žádosti žalobce i z předloženého spisového materiálu, žalobce žádal o prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti s tím, že se jednalo již o opakovanou žádost o prominutí příslušenství předmětné daně s tím, že o původní žádosti bylo rozhodnuto správcem daně rozhodnutím ze dne 19. 1. 2005, č. j. 4893/05/309911/5433. V tomto rozhodnutí správce daně částečně prominul penále za prodlení úhrady předmětné daně v celkové výši 18.780 Kč, jelikož vyhověl žádosti daňového subjektu ze dne 10. 1. 2005, s ohledem na to, že daň, z níž bylo příslušenství předepsáno, byla uhrazena. Toto rozhodnutí nabylo právní moci a stalo se vykonatelné dne 27. 1. 2005 a žalobce jej, jak je patrné z předloženého spisového materiálu, až do roku 2009 *de facto* aproboval, resp. proti němu nečinil žádné další právní kroky.

[23] Ve své opakované žádosti pak žalobce vymezil 10 důvodů, kterými svou žádost odůvodnil. Každý z těchto 10 důvodů pak žalovaný vypořádal v samostatném odůvodnění (vždy vypořádáno k jednotlivým bodům jako např. „k bodu 1“ atd.). Důvody 1-5 žádosti pak žalovaný hodnotil jako neopodstatněné a krajský soud konstatuje, že vždy v každém případě žalovaný důkladně a až s nadstandardní pečlivostí důvody nevyhovění žádosti přezkoumatelně odůvodnil. Tyto důvody pak zdejší soud porovnával se skutkovými zjištěními vyplývajících z předložené spisové dokumentace a došel k závěru, že jim odpovídají a mají v této spisové dokumentaci skutkový podklad. Navíc odůvodnění těchto bodů v žádném ohledu nenese znaky libovůle a jednoznačně z nich vyplývá, proč správce daně neshledal naplnění základní podmínky nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů či odstranění tvrdosti. Body 6-10 pak žalovaný shledal jako opodstatněné s tím, že tyto opodstatněné důvody zohlednil již ve svém prvním rozhodnutí (ze dne 19. 1. 2005, č. j. 4893/05/309911/5433) do celkové částky promíjeného příslušenství daně. Jak již bylo řečeno v bodě [22] tohoto rozhodnutí, žalobce proti tomuto částečnému prominutí po dobu více než 4 let nečinil žádné další právní kroky. Krajský soud nevidí na postupu žalovaného, kdy odkázal v odůvodnění napadeného rozhodnutí na své předchozí rozhodnutí v dané věci, nic nezákonného, přičemž je navíc zřejmé, že žalobcovi skutečně bylo v předcházejícím řízení částečně vyhověno, a že i z materiálního hlediska správce daně tyto vznesené důvody vzal při svém rozhodování jednoznačně v potaz. Zdejší soud zde musí konstatovat, že pokud měl žalobce pochybnosti o předcházejícím řízení ve věci prominutí příslušenství daně, měl možnost rozhodnutí o prominutí příslušenství daně, které bylo dle jeho názoru v rozporu

s platnými právními předpisy, napadnout již v době jeho vydání, ale, jak vyplývá ze spisové dokumentace, neučinil tak. Činit tak s odstupem více než 7 let v případě napadeného rozhodnutí považuje zdejší soud za beznadějně zpozdilé a tuto žalobní námitku pak za poněkud účelovou.

[24] Krajský soud musí po studiu předložené spisové dokumentace konstatovat, že správce daně postupoval při posuzování opakované žádosti o prominutí příslušenství předmětné daně zcela v souladu s Pokynem D-330 a dle Metodických postupů pro vyřizování žádostí o prominutí daně vydaných Ministerstvem financí pod č. j. 43/95 879/2009 a posoudil žalobcovy důvody správně tak, že fakticky nenaplnily zákonný důvod tvrdosti či existence nesrovnalostí vyplývající z uplatňování daňových zákonů, pro něž může dojít k prominutí příslušenství daně, a musí konstatovat, že žalovaný postupoval pro něj v tu dobu dle závazných postupů stanovených nadřízeným správním orgánem a dodržel podmínky v těchto nastavených postupech stanovené. V dané věci nedošlo k žádnému odklonu ze strany správce daně od správní praxe (k tomuto pak dle zdejšího soudu ani nebyl dán důvod) a správce daně tak dle právního názoru tohoto soudu postupoval zcela v souladu s Pokynem D-330 a vycházel z Ministerstvem financí stanoveného systému vymezující důvody a skutečnosti posuzované při tomto typu rozhodování. Na tomto postupu správce daně zdejší soud neshledává nic nezákonného či nepřezkoumatelného. Na základě všech výše uvedených skutečností musí krajský soud konstatovat, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je jednoznačně přezkoumatelné a také v souladu se zákonem, a že uvedená žalobní námitka je nedůvodná.

[25] Zdejší soud tedy závěrem musí shrnout, že žádná z uplatněných žalobních námitek nebyla důvodná. Po důkladném studiu předložené spisové dokumentace a napadeného rozhodnutí musí krajský soud konstatovat, že žalovaný podrobil žádost žalobce o prominutí příslušenství daně zevrubnému zkoumání a zcela zákonně dospěl k závěru (správnímu uvážení), že v ní nelze spatřovat zákonný důvod pro prominutí příslušenství daně z důvodu odstranění tvrdosti zákona, a svůj závěr přezkoumatelně a zcela vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, přičemž vycházel zcela z ustálené judikatury soudů ve správním soudnictví. Krajský soud má také za to, že žalovaný postupoval i v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2008, č. j. 2 AfS 99/2008-52, podle kterého by institut prominutí příslušenství daně měl „zajistit, že v případech, kdy to sociální či ekonomická situace daňového dlužníka objektivně vyžaduje nebo kdy je to z jiných legitimních důvodů na místě, bude sankce v jeho konkrétním případě přiměřeně snížena či zcela eliminována nebo že mu budou alespoň ulehčeny časové podmínky jejího uhrazení“ a zcela správně dovodil, že v daném případě žalobce tyto okolnosti (objektivně špatná sociální či ekonomická situace daňového subjektu) nikterak neprokázal, ani nedoložil správci daně či zdejšímu soudu takové důkazy (či provedení důkazních prostředků), které by tuto okolnost měly prokázat a je tedy třeba uzavřít, že z ničeho v řešené kauze nevyplývá, že by pro další snížení či eliminování sankce byl jakýkoliv právní či skutkový důvod. Nadto krajský soud konstatuje, že žalovaný postupoval zcela ve standardu přezkoumávání podobných žádostí, své správní uvážení řádně odůvodnil, a v jeho rozhodnutí nespatřuje žádné znaky nezákonné libovůle.

V. Shrnutí a náklady řízení

[26] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[27] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. března 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu